

Sygn. akt II Ka 245/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013r

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SO Ryszard Warda (spr.)

SO Jerzy Pałka

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013r

w sprawie **G. W.**

oskarżonego o czyn z art. 291§1 kk

apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 3 lipca 2013r, sygn. akt II K 723/10

orzeka:

1. **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,**
2. **kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt II Ka 245/13

UZASADNIENIE

G. W. został oskarżony o to, że w nieustalonym dniu, lecz nie wcześniej niż w dniu 24 maja 2001r w G., pomógł W. S., S. P. i innym ustalonym osobom, do ukrycia skradzionego w dniu 24 maja 2001r w Ł., przy ul. (...), samochodu marki A. (...) nr rej. (...), o wartości 15 000 złotych, na szkodę L. S., w ten sposób, iż przechowywał ww. pojazd na swojej posesji, mając świadomość, że pojazd został uzyskany za pomocą czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 291§1 kk.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 3 lipca 2013r wydanym w sprawie o sygn. akt II K 723/10 uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu i koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wskazanego wyroku w całości na niekorzyść oskarżonego złożył oskarżyciel publiczny. Na zasadzie art. 438 pkt. 2 i 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w szczególności treści wyjaśnień W. W. brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego G. W. w zakresie zarzucanego mu czynu,

podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego i prawidłowe ustalenia faktyczne powinny prowadzić do wniosku, iż działanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa spenalizowanego w treści art. 291§1 kk,

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk, art. 167 kpk, art. 366 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424§1 kpk polegającą na tym, że Sąd dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku prowadzonego w tej sprawie postępowania poczynił dowolne i dalekie od zasad prawidłowego rozumowania oraz z punktu widzenia doświadczenia zawodowego ustalenia faktyczne, a nadto poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy i nie wyczerpanie inicjatywy dowodowej pomimo możliwości w tym zakresie, w szczególności poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadków osób wskazanych przez składających relacje procesowe w niniejszej sprawie, w tym T. K., uznając iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania oskarżonego G. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, stwierdzając, że wyjaśnienia podejrzanego W. W. wskazujące na fakt popełnienia przez G. W. zarzucanego mu przestępstwa budzą wątpliwości, jak również nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz sporządzenie pisemnych motywów wyroku niezgodnie z warunkami określonymi w treści art. 424§1 kpk, poprzez niewskazanie wyżej wymienionych dowodów, których konieczność przeprowadzenia w sytuacji wobec śmierci podejrzanego W. W. była niezbędna, co w efekcie skutkowało uniewinnieniem oskarżonego G. W. od zarzucanego mu czynu.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Oskarżyciel publiczny kontestując wyrok wyraża pogląd, iż Sąd orzekający dopuścił się błędu w ustaleniu poprzez uznanie, iż zebrane dowody nie pozwalają na przypisanie G. W. przestępstwa paserstwa umyślnego, a także, iż dokonano dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań W. W.. Zarzut ten prokurator formułuje zarówno na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk (obrazy przepisów postępowania), jak i na podstawie art. 438 pkt. 3 kpk (błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia).

Już na wstępie Sąd Okręgowy odnosząc się do redakcji apelacji nie może pominąć milczeniem faktu, iż skarżący zarzucając Sądowi meriti dopuszczenie się błędu w ustaleniach nie podniósł i nie wskazał, jakie to postępowanie Sądu w procesie dochodzenia do ustaleń legło u podstaw owego błędu. Przecież błąd w ustaleniach faktycznych jest jednoczesnym stwierdzeniem, że wystąpił jakiś błąd w zakresie dowodów. Chodzi o to, że istnieje z pewnością jakiś margines błędu w ustaleniach faktycznych nie powiązany z obrazą przepisów postępowania, ale margines ten jest bardzo wąski i może dać o sobie znać w wypadkach sporadycznych. Nie wskazanie przez skarżącego tego jakie uchybienia w procesie dochodzenia do prawdziwych ustaleń owocowały owym błędem bardzo poważnie osłabia siłę przekonywania wniesionego środka odwoławczego.

Analogiczna sytuacja wystąpiła na gruncie zarzutu z punktu 2 apelacji, w którym skarżący prokurator nie wyartykułował, jakich uchybień w sposobie procedowania miałby dopuścić się Sąd I instancji. Jest to kolejny mankament, który z jednej strony osłabia siłę argumentacji autora apelacji, a z drugiej strony nie pozwala Sądowi ad quem na podjęcie pełnej polemiki z tezami skarżącego.

Odnosząc się łącznie do podniesionych zarzutów, nie można zgodzić się z apelującym, iż zebrane w sprawie dowody dają podstawy do przypisania oskarżonemu przestępstwa paserstwa umyślnego. Tego rodzaju kategoryczne twierdzenie oparte zostało na przyjęciu, iż zeznania W. W. są wiarygodne, a to z kolei otwierało pole do uznania, iż Sąd a quo w tym zakresie popełnił błąd uniewinniając oskarżonego. Przyjmując w ten sposób za podstawę ustaleń faktycznych niewygodne dla oskarżonego dowody można starać się udowodnić różne tezy. Problem jednak w tym, że ten dowód z zeznań W. W. podlegał ocenie, jak każdy inny dowód, zgodnie z treścią przepisu art. 7 kpk. Dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie nie można przypisać błędu, a więc niedostatku prawidłowego rozumowania,

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zeznania tego świadka nie znalazły wsparcia w żadnym innym dowodzie zgromadzonym w niniejszej sprawie. Co więcej mają one szczególny charakter, gdyż stanowią dowód z pomówienia zdeponowany przez osobę, która sama dopuściła się samodzielnie, bądź wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, kilkudziesięciu przestępstw. Pamiętać przy tym także należy, iż Sąd I instancji nie mógł bezpośrednio zweryfikować wiarygodności tego źródła dowodowego. Świadek bowiem w dniu 19 stycznia 2010r popełnił samobójstwo. W tym stanie rzeczy Sąd trafnie uznał, że materiał dowodowy zaofiarowany przez organ prokuratorski nie jest wystarczający do przełamania domniemania niewinności z jakiego korzysta oskarżony G. W..

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można zgodzić się z tym, aby Sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisów art. 167 kpk, art. 366 kpk i art. 410 kpk. Wszystkie wymienione przepisy pomimo, że mieszczą się w różnych jednostkach redakcyjnych kodeksu postępowania karnego, dotyczą podobnej materii. Regulują sposób dopuszczania i przeprowadzania dowodów w toku przewodu sądowego. Jak wspomniano na wstępie, oskarżyciel publiczny w tym aspekcie sprawy nie sformułował konkretnych uchybień procesowych. Wyjątkiem było zarzucenie Sądowi orzekającemu zaniechania przesłuchania w charakterze świadka T. K.. Trudno jednak dopatrzeć się w tym uchybienia Sądu Rejonowego, zważywszy na fakt, iż świadek T. K. zmarł w dniu 29 grudnia 2006r, a więc na długo przed rozpoczęciem rozprawy głównej. Okoliczność tą jednoznacznie potwierdzają dane uzyskane ze zbioru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) (k. 250b).

Co do zarzutu sporządzenia przez Sąd pisemnych motywów wyroku niezgodnie z warunkami określonymi w treści art. 424§1 kpk, kontrola instancyjna nie wykazała tego rodzaju uchybień, które powodowałyby konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Nie wdając się w szczegółowe rozważania doktrynalne ta temat konstrukcji uzasadnienia wyroku, trzeba podkreślić, iż Sąd Rejonowy podszedł z należytą starannością do przygotowania tego dokumentu. Właściwie odzwierciedla ono tok rozumowania Sądu i zawiera wszystkie niezbędne elementy, o których mowa w art. 424 kpk. Wyartykułowane zostały w nim nawet przesłanki, z uwagi na które nie można było przeprowadzić dowodu z przesłuchania świadka T. K..

Podsumowując dokonaną kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby zarzuty apelacji oskarżyciela publicznego okazały się trafne w jakiegokolwiek części, a tym bardziej, by miały wpływ na treść wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkwowie.

Z tych powyższych względów Sąd orzekł, jak w sentencji.